

Hladové žluté oči

„Jdi už do prdele, Carlosi!“ vykřikla žena, zatímco vztekle drhla nádobí. „Slíbil jsi mi to!“

„Já vím, já vím, ale víš jaká je situace dole ve vesnici. Není práce,“ povzdechl si. „Ani na statku Caseresů nikoho nehledají. Prošel jsem všechno. Opravdu všechno a nikde nic není. A z toho, co máme, už dlouho nevyžijeme,“ odpověděl rezignovaně tmavovlasý, snědý muž a přistoupil zezadu k ženě, aby ji uklidnil. Chytil ji za ruce, aby na chvíli nechala mytí. Odložila hliněnou misku stranou od lavoru a otočila se k němu. Její vztek nahradil smutný úsměv.

„Vždyť já to vím. Já to vím, Carlosi, ale to, co chceš udělat, je strašně nebezpečné. Minule dostal Gustavo sněť a museli mu amputovat prsty. A to dopadl ještě dobře. Už tu nejde jen o tebe nebo o mě. Jde taky o něj,“ pověděla a přiložila jeho dlaň na své břicho.

Cítil, jak v ní roste. Jeho syn. Nebo dcera. Vlastně na tom nezáleželo. Ač jako muž by mělo jeho dítě v tomhle světě daleko snazší život. Tak či tak, stejně jej bude milovat. Koplo. „Právě z toho důvodu to musím udělat, Marie. Pro naše dítě. Navíc Javier mi dal zálohu. Tohle by nám mohlo vydržet alespoň na dva měsíce. Zbytek zaplatí po návratu a nebudou to malé peníze.“ Carlos se odtrhl od své ženy, prošel místností na druhou stranu a z brašny vytáhl kožený váček s penězi. „Dělám to hlavně pro naše dítě. Co bych to byl za muže, kdybych se o vás nedokázal postarat.“

„A když se něco pokazí? Co pak budeš za otce? Ten, který tu pro své dítě nebude? Slib mi, Carlosi, alespoň jedině. Tohle je naposledy, co tam nahoru lezeš.“ Muž pohlédl ženě zpřímá do očí. „Slib mi to! Tentokrát je to opravdu naposledy!“

Povzdechl. „Slibuji, Mario.“

„Řekni to!“

„Slibuji, že tentokrát to bude opravdu naposledy.“

Oba se posadili k dřevěnému stolku uprostřed místnosti. Jejich tváře teď ozařovala chabě svítící plynová lampička. Přisunuli se. „Dobrá, věřím ti.“ Položila lokty na stůl a pokračovala. „No a teď mi přesně řekni, oč jde.“

Carlos si odkašlal: „Platí to nějaká velká organizace. Napanské technologie nebo tak něco. Přiznám se, že angličtina mi moc nejde. Bude to výšlap na čtyři dny. Dva dny půjdeme tam...“

„Kam?“ přerušila ho.

Chvilí mlčel, což vytvořilo zbytečně dlouhé a dramatické ticho. „Ke vstupu do Vilcabamby.“

„Carlosi, to město je prokleté! Přísahěj, že tam nevstoupíš.“

„Uklidni se. Nevstoupím. Zavedu ji jen ke vstupu do jeskyň a zpátky už jdu sám.“

„Jí?“

„Snad bys nežárlila,“ usmál se, protože ji rád škádlíval. Protočila oči. „Nějakou Američanku. Zítra ráno ji vyzvednu v klášteře San Pedro, kde je ubytovaná. Je to archeoložka. Asi po něčem pátrá. Netuším. Javier v těchto věcech není moc sdílný. Snad se víc dozvím zítra od ní.“

„Už zítra? Abys věděl, Carlosi, vůbec se mi to nelíbí. Pamatuj, že jestli se nevrátíš zpátky živý, tak přísahám při svaté paně Marii Guadalupské, že tě jakýmkoliv způsobem oživím a pak tě znovu zabiju. Je ti to jasné?“

„Neboj se. Dobře to dopadne. Jako vždycky,“ pověděl, vstal od stolu a dal Marii pusu na čelo. „Dobře to dopadne.“

Toho večera šli brzy spát. Leželi v objetí a užívali si vzájemné přítomnosti. Bohužel nikdo z nich té noci moc nenaspal. Carlos věděl, že následující dny budou náročné, a Marie nemohla spát obavami. Ani jeden netušil, že právě tahle noc bude jejich poslední.

Ráno si dobalil ještě nejnnutnější věci a z domu vyrazil čtvrt hodiny před pátou, aby v pět patnáct mohl stát před klášteřem na konci vesnice. Lehce mrholilo, ale tuhle dobu před rozbřeskem měl velice rád. Ulice byly většinou prázdné. Občas narazil na toulajícího se psa nebo muže spěchajícího na autobus do manufaktury ve vzdáleném městě. Prázdné. Ulice zde byly jen pro něj. Přemýšlel nad tím podivným snem, který se mu předešlou noc zdál. Byla v něm absolutní tma. Jen žlutá světýlka, která se držela při zemi. Výstřel. Žlutá světýlka se rozprchla a tím ten sen skončil. Přidal do kroku. Na hlavě měl nasazené tmavé sombrero a přes tělo přehozené tmavě zelené pončo se zlatavými pruhy. V krosně na zádech pak nesl klasickou výbavu do hor a do zimy. Ta teď však mohla zůstat schovaná. Zatím jsou tady dole ve vesnici. Když vstoupil z jedné z bočních ulic na náměstí Plaza del Charco, už z dálky viděl stát před vstupem do kláštera vysokou ženu. Přidal do kroku a namířil si to rovnou k ní. V sešitku s poznámkami měl napsáno, že se jmenuje Lara Croft. Ještě jednou to pro jistotu zkontroloval, aby její jméno omylem nezkomolil, a když k ní konečně dorazil, oslovil ji.

„Vy být Lara Croft?“

Žena přikývla. Do očí jí neviděl přes tmavě rudé, kulaté sluneční brýle.

„Já být ty průvodce, Carlos. Vztít tě do Vilcabamba vstup,“ pokračoval lámanou angličtinou.

„To je v pořádku. Mluvím plynule španělsky. Můžeme mluvit vaším jazykem.“

Viditelně se mu ulevilo. Věděl, že se anglicky domluví, ale taky věděl, že jeho řeč stojí za starou belu. Byl rád, že může mluvit svou mateřštinou. To, že ji ona ovládá taky a ještě s tak pěkným přízvukem, mu velmi zaimponovalo.

„Ani nevíte, jak jsem si teď oddechl. Dobrá tedy, tak ještě jednou. Jsem váš průvodce Carlos Rivera, ale klidně mi říkejte jen Carlos. Vezmu vás nahoru do hor k hlavnímu vstupu ztraceného města Vilcabamba, ale dál už budete muset sama. Tak zní dohoda mezi Napanskými technologiemi a mým zaměstnavatelem, Javierem Delgadillem.“

„Přesně tak zněla dohoda,“ odpověděla a podala mu ruku. „Ráda vás poznávám, Carlosi.“

Zdálo se, že si budou rozumět. Působila dojem zcestovalé, světem ostřílené ženy. Provede ji skrz džungli a úpatí hor a dál nahoře už to bude jen na ní. Kolik toho asi o tom městě ví? Co jí kdo řekl a jaký je její cíl? Snad udrží tajemství, která tam spatří.

Usmál se. „Také mne těší, slečno Laro. Můžu se zeptat, jste Američanka?“

„Ne, jsem z Velké Británie.“ Když však spatřila, jak nad tím dumá, dodala: „Jsem z Evropy.“

Carlos se zastyděl za svou nevědomy, ale nedal to na sobě příliš znát. „Dobrá. Vyrazíme tedy. Čeká nás dlouhá cesta.“

Přikývla. To už se dlažby náměstí dotýkaly první sluneční paprsky, které si sem prodraly cestičku skrze vrcholky hor. Tam také směřuje jejich cesta. Do zasněžených vršků And. A tak se vydali od náměstí směrem na jih.

Trasa to byla velmi náročná. Nebylo se ale čemu divit. Čekalo je téměř tisíc dvě stě metrové převýšení a to jen za tento den. Zpočátku působila cesta velmi příjemně. Vyšlapaná a pohodlná. To byla ta část, kterou navštěvovali často místní turisté a dokonce sem tam i rodiny s dětmi. Brzy se ale začalo vytrácet nejen značení, ale i samotná cesta. Místní vegetace se také s každým nadmořským metrem měnila a ubývala, až nakonec zbylo jen kamení a několik keřů. S mizející vegetací začala velmi rychle klesat teplota. Vrcholky hor před nimi se leskly velkou příkryvkou sněhu. Chlad, který je obklopoval, je postupně nutil navlékat vrstvy oblečení, které sebou táhli v krosnách. Čím výše byli, tím těžší bylo dostat se byť jen o pár metrů dál.

Na některých místech byly ve skalách udělány díky horolezcům ferraty. Carlos to věděl. K tomu vstupu, kam ji vedl, nešel poprvé. Byl tam už několikrát. Poprvé jako patnáctiletý chlapec s otcem, podruhé v jednadvaceti s přáteli a do třicítky ještě třikrát. Jednou navštívil i Vilcabambu, staré město opuštěné původními obyvateli Peru, Inky. Jenže tam s ním nikdo nechtěl jít, protože se tradovalo, že to místo je prokleté. Lidé, kteří tam prý kdysi byli, tvrdili, že viděli obrovská monstra, která se občas vynořila z hlubin jeskyně a hledala, co by sežrala, ale Carlos tam tehdy přenocoval a nic neviděl ani neslyšel. Těmto povídkám nevěřil. V jeskyních žili netopýři, krysy a jiná zvířata a občas mohly znít jejich pisklavé hlásky jako zvuky monster. Trochu vyděšenější lidé by si pak lehce pod těmito pazvuky podpořenými ozvěnou jeskyně mohli představit kdejakou příšeru. Zajímalo ho, co tam jde dělat tahle žena.

Když se dostali k jedné náročnější ferratě, podal Carlos Laře menší ze dvou ferratových setů a zatímco si je nasazovali, odhodlal se ji zeptat. „Proč zrovna Vilcabamba, Laro?“

Žena k němu natočila hlavu a z jejího pohledu bylo jasné, že se s ním nechce příliš vybavovat. Pak se ale slitovala a odpověděla. „Protože to je Vilcabamba. Prakticky neprobádané území. Miluji historii a miluji výzvy, tak ji jdu prozkoumat.“

„Jen vy sama a k tomu žena?“ podivil se. Už v tu chvíli si uvědomil, že udělal chybu. Tahle Britka bude rozhodně jednou z těch feministek. Jsou jiné časy. Píše se rok 1996. Ženy jsou už někde jinde. Navíc za tu dobu, co spolu šli, si všiml, že je vysportovaná a že jí nedělají problémy věci, u kterých jiní trpí. Za celou dobu si jedinkrát nepostěžovala, a to šli v podstatě bez přestávek. Své podivení se pokusil ihned zakamuflovat. „Jste snad Wonder woman?“

„Tak něco,“ konstatovala suše a utáhla si set kolem pasu.

Carlos věděl, že další cesta bude spíš necesta. Jen tenoučké římsy s obrovskými propastmi pod nohama, avšak neuvěřitelnými výhledy na okolní hory. Carlos tyhle úseky miloval. Miloval Andy, miloval svou zem a hlavně miloval svou manželku Marii. Tyhle výhledy mu však byly o trochu vzácnější. Kéž by pro něj měla Marie trochu víc pochopení, nebo by s ním alespoň častěji chodila na výšlapy.

Zaháknuli karabinu na řetěz připevněný napravo na skále a vyrazili. Carlos vepředu, Lara jej poslušně následovala. Cestou vysvětloval nejnáročnější úsek, který je měl čekat. Po necelé hodině narazili na první náledí a sníh. Kluzká cesta byla občas tak nebezpečná, že nasadit nesmeky se stalo nezbytností. Ještě, že je měl. Carlos myslel vždy na všechno, a proto si ho taky Javier vybral. Snažil se dělat svou práci poctivě a tak, aby jeho klienti měli pocit absolutního bezpečí. Nemyslel si však, že by ho tato žena skutečně potřebovala. Byla chladná a velmi nemluvná. Měl spíš pocit, že jí překáží, a že by se tam vydala raději sama.

„Za chvíli dojdeme k jedné jeskyni. Tam založíme tábor a přespíme.“

Přikývla. Už se ani neobtěžovala něco říct. K čemu jí je, že ovládá naši řeč a má hezký přízvuk, když stejně nemluví, pomyslel si Carlos a pokračoval dál.

Byla už téměř tma, když dorazili k jeskyni. Vstoupili. Tábořiště zde bylo připraveno. Carlos založil oheň a v ešusu ohřál pro oba večeři. Tuhle jeskyni využíval poměrně často, když své klienty nebo přátele vedl na několikadenní výšlapy po vrcholcích And, nebo občas i ke vstupu do jeskyň, za kterými se nacházela Vilcabamba. Kamenná brána tam byla majestátní a postavená samotnými Inky. Úžasné místo.

Seděli na obloukovitých kamenech a mlčky sledovali oheň, který jim ozařoval tváře a vytvářel zajímavé stínové obrazce na stěnách jeskyně. Zbytek prostoru byl zahalený v absolutní tmě. Ticho prolamovalo jen praskání ohně. Vzpomněl si na otce, který mu v patnácti ukázal tohle místo. Ani netušil, jak moc mu tím tehdy pomohl v jeho budoucí obživě. Teď s tím bude muset skončit, protože chtěl splnit slib své manželce. Ač si to nerad přiznával, měla jako vždy pravdu. Jeho cesty byly nebezpečné. Stačil jeden špatný krok a člověk mohl spadnout stovky metrů dolů. Nebo se mohlo něco pokazit a prostě by někde umrzl. Mohlo se stát cokoliv. Navíc teď, když z něj bude táta. Určitě by chtěl vidět své dítě jednou vyrůst.

„Máte rodinu, Laro?“ prolomil ticho přerušované jen praskáním polen v ohni.

Lara hleděla do plamenů. Vlasy, svázané v dlouhém a pevném copu, přehodila přes rameno dopředu. Zdálo se, že zvažuje, zda mu odpovědět. Možná to bylo tím klidným momentem, možná se jen potřebovala vymluvit.

„Víte, Carlosi,“ povzdechla, „to je trochu osobní dotaz.“ Konečně na něj pohlédla. Oči měla podivně prázdné.

„Kdysi dávno, když jsem se vracela letadlem z lyžařského výletu přes hory, jako jsou tyhle, jsme měli nehodu. Byla jsem tam tehdy s několika spolužáky. Letadlo spadlo a uvízlo na hraně jedné skály. Pamatuji si křik svých kamarádek. Myslím, že většina z nich nepřežila ten pád. Já měla štěstí, protože jsem seděla kousek od nouzového východu. Všechno kolem mě hořelo. Cítila jsem pach škvařícího se masa. Bála jsem se. Viděla jsem, jak se oheň rychle šíří kabinou až ke mně. Dusila jsem se. Ten kouř byl snad úplně to nejhorší. Dveře se mi podařilo jako zázrakem otevřít. Vyskočila jsem z letadla dřív, než ho celé pohltily plameny.“ Na chvíli umkla. Oheň v tábořišti si právě smlsнул na větším kusu dřeva, což dotvořilo atmosféru jejího vyprávění.

„Najednou jsem byla úplně sama. Uprostřed Himalájí, někde ve sněhu bez jídla, prostředků, techniky. Byla jsem ráda, že mám na sobě alespoň tu zimní bundu. Musela jsem se naučit přežít a to hodně rychle. Já, fiflenka z aristokratické rodiny. Brzy jsem zjistila, že luxusní školy, život v bohatství, peníze... to všechno je vám úplně k ničemu, když jste odkázáni jen sami na sebe. Tam v divočině jste totiž nic. Na tituly se nehraje. Trvalo celé dva týdny, než jsem narazila na malou vesničku, což se stalo za pět minut dvanáct. Odtamtud jsem měla možnost dovolat se na britskou ambasádu, aby pro mě mohla rodina někoho poslat.“

Carlos na ni zíral s otevřenými ústy. Sice nechápal, co to má společného s tím, jestli má rodinu, ale příběh to byl působivý.

„Možná si říkáte, co to má společného s mojí rodinou.“

Jako by mu četla myšlenky.

„No, když si prožijete něco takového, už nejste schopný vrátit se do běžné reality. Najednou mi přišlo všechno absurdní. Celý život. Přepych, ta nabubřelost mých rodičů a mého snoubence. Hrát si na lady. Na velkou aristokratku a hodnou dceru. Začala jsem se věnovat mýtům a legendám. A historii. Začala jsem chodit do kurzů potápění, horolezectví, lukostřelby, jak přežít a jak zacházet se zbraněmi. Ten zážitek mě úplně změnil, ale k dobrému. Uvědomila jsem si, jak moc byl můj život vlastně prázdný. Jenže to všechno se samozřejmě nelíbilo mému otci a ani matce. Naše rozepře došly dokonce tak daleko, že mě vydělili, a kdyby tehdy nebylo tety, budiž jí země lehká, asi bych skončila na ulici. Takže abych odpověděla na vaši otázku, nemám žádnou rodinu.“

Na jednu stranu ji chápal. Uvědomil si, proč se celý den chová, jak se chová. Proč není přátelská. Muselo to být strašně těžké. Možná je ale dobře, že se zítra rozejdou a Vilcabambu si najde sama.

„Tohle by změnilo každého. Škoda, že to nechápali vaši rodiče, Laro,“ odpověděl jí.

Pousmála se. „Ne,“ řekla rázně. „Zachovali se přesně tak, jak se zachovat měli. Kdyby to neudělali, nebyla bych tím, kým jsem dnes.“ Tohle vyznělo nebezpečně.

„A co vy, Carlosi. Máte rodinu?“

Ta otázka vyzněla od ní najednou nějak divně. Nevěřil jí. Možná bude lepší, když bude mlžit. Nemusí jí přece říkat všechno. „Otec mi umřel celkem nedávno a matka, když mi bylo pět. Ale vzpomínám na ně v dobrém. Oba, co se pamatuji, se ke mně chovali hezky. Snad časem potkám nějakou ženu a budu s ní moct založit rodinu.“ O Marii neřekl pro jistotu ani slovo.

„Víte, Carlosi, někdy je to tak možná lepší. Aspoň vás měli rádi.“

Z venku zazněla meluzína. Zítra jim počasí moc přát nebude.

„Vypadá to, že bude celý den sněžit. Asi bychom měli jít spát. Brzy vstáváme a čeká nás zbytek cesty,“ navrhl.

„To bychom měli. Dobrou noc, Carlosi,“ řekla a lehla si na karimatku otočená směrem ke zdi.

Přihodil ještě dříví do ohniště a hned na to si lehl také. „Dobrou, Laro,“ Chvilí přemýšlel o jejím příběhu. O tom, čím vším si musela projít. Nasával čerstvý, vysokohorský vzduch. Představoval si, jak se snažila přežít tam v těch horách. Jak musela být vyděšená tehdy a jak je rázná dnes. Nakonec upadl do hlubokého spánku, ve kterém se mu opět zdálo o těch žlutých světýlkách. Tentokrát se při výstřelu nerozprchly, jen se tam vznášely v temnotě. Měl pocit, jakoby na něj zíraly.

Ohledně počasí měl pravdu. Zdá se, že dnes jim bohové opravdu moc nepřáli. Venku se rozpoutala obrovská vichřice, sotva bylo vidět na krok. Carlos chtěl zůstat v jeskyni a vyčkat, než se to celé přežene, ale Lara byla neoblomná, takže nakonec vyrazili. Jako na potvoru se museli brodit velkými závějemi a ještě v protivětru. Poletující kousky ledu bodaly do obličeje jako stovky malých jehliček. Cítil, že má sníh snad úplně všude. Za krkem, v záhybech rukávů a rukavic, ale nejhorší to bylo v botách. Neřekl však ani slovo, protože věděl, že ona ho tam má taky a mlčí. Kdyby to nebylo tak dobře zaplacené, nenechal by se přesvědčit tak jednoduše. Ještě pár hodin a bude po všem. Rozejdou se a ať si pak dělá, co chce. On půjde do své chaloupky hezky do teplíčka k milované ženě. I když než se tam dostane, uplyne ještě další den.

Později odpoledne, když se konečně dostali před vstup, vítr polevil a sněžení téměř ustalo. Před nimi se tyčila poslední velká skála, ale na tuhle už lézt nemuseli. Byla to ta skála. Skála, v níž byl postaven vstup do jeskyně. Obrovská, několik metrů vysoká, kamenná brána vytvořená Inky, aby chránila poslední město před kolonizátory ze Španělska. Vilcabambu. Místo, kterému vládli původní obyvatelé Peru.

Carlos se otočil k Laře. „Teď to bude trochu náročné. Vidíte nahoře ten znak ve tvaru přilbice z profilu? Je to ten druhý zleva.“ Přikývla. „Tak ten vystouplý ovál uvnitř je ve skutečnosti tajný spínač, který otevírá tuhle bránu. Vylezu tam a zmáčknu ho. Je to časované. Brána se za jednu až dvě minuty zavře sama, ale kdyby se nezavřela, budu ho muset zmáčknout ještě jednou, aby se tak stalo. Je to nesmírně důležité. To místo tam uvnitř musí zůstat tajemstvím!“ Na tuhle informaci kladl obrovský důraz. „Ví o něm jen místní. Nechceme, aby se tady z toho stalo druhé Machu Picchu,“ dodal.

„Tomu rozumím.“

„Jakmile se brána otevře, proběhnete dovnitř. Ven z jeskynního komplexu vedou i jiné východy, než je tento vstup, ale dá se s nimi dostat pouze ven. Nikoliv dovnitř. To už bude na vás. Nějaké plánky jste ode mě obdržela.“ Přikývla.

„Carlosi, jen malá změna. Odteď převezmu iniciativu sama. Vylezu nahoru a bránu otevřu já. Vy se jen ujistíte, že se za mnou zavře. Pokud by se tak nestalo, budeme to řešit posléze. Nebojte se. Šplhat umím perfektně.“

„Jste si tím jistá?“

„Naprosto!“

Nechtěl si nic nalhávat. Šplhat se mu nechtělo. Na druhou stranu mimo jiné i za tohle dostal zapláceno. Pokud však sama chce, nebude jí bránit. „Když tedy jinak nedáte.“ Z krosny vytáhl lano, k němuž byl upevněný hák.

„Opravdu to zvládnete?“ zeptal se jí ještě jednou, když lano předával.

Lara jej chytla do ruky a potěžkala si váhu háku. Ujistila se, že lano není někde špatně smotané. Stoupla si kousek od brány, tak, aby byla schopná vyhodit hák na římsu nad ní. Když našla správný bod, několikrát s lanem protočila a vymrštila jej nahoru. Hák vyletěl a úspěšně našel svůj cíl. Ujistila se, jestli pevně drží. Držel. Veškeré její pohyby byly rychlé, plynulé a elegantní. Neudělala nic navíc. Bylo to jak z nějakého filmu o Indianu Jonesovi. Pohlédla na Carlose. „Tak co myslíte?“

„Zvládnete.“

Lara vyskočila na lano a mrštnými pohyby po něm během chvíle vylezla až nahoru ke spínači. Občas se sice zastavila, to když se do ní opřel poryv větru, ale nejednalo se o nic, co by ji mohlo vyvést z míry. Jakmile byla nahoře, rozhoupala se tak, aby mohla oválný spínač uprostřed přilbice stisknout. Na to, jak byl mechanismus starý, zajel dovnitř překvapivě hladce.

Carlos to celé sledoval zespodu. Obdivoval, s jakou lehkostí to celé zvládla. I když už tam nahoru lezl několikrát, věděl, že by mu to trvalo déle. Chvíli se nic nedělo, když v tom zazněl velmi hluboký zvuk spouštějícího se mechanismu. Obrovská brána se rozevírala. Jak se otevírala, hrnula před sebou závěje sněhu. Lara se zatím držela u římsy nad ní. Celý ten obrovský pohybuující se monument sledovala z vrchu.

Pohlédl dovnitř, ale nic nebylo vidět. Sluneční světlo do jeskyně za bránu nedosáhlo. Jen tma. Náhle spatřil několik žlutých světýlek. Vlastně jich bylo osm. Snažil se zaostřit zrak, aby zjistil, o čem se jedná. Světýlka se na chvíli zastavila. Vzpomněl si na svůj sen. Ten, co se mu zdál poslední dvě noci. Žlutá světýlka. Výstřel. Poprvé se rozutekla, podruhé zůstala stát. Potřetí... žádné potřetí nebylo. Tohle je potřetí. Světýlka se začala přibližovat. Najednou mu vše došlo. To nejsou světýlka. To jsou oči. Osm hladových, žlutých očí. Osm vlčích očí!

Vlci se proti Carlosovi rozeběhli. Utíkal pryč. Nezáleželo kam, hlavně co nejdál od nich. Lara si všimla, co se děje. Musela jednat rychle. Sjížděla po laně, a jakmile to šlo, seskočila dolů na zem. Zpoza pláště, který na sobě měla, a který ji chránil před větrem, nečekaně vytáhla pistole a zamířila. Jeden z vlků na Carlose skočil a svalil ho k zemi. Druhý mu ihned zaútočil na krk. Carlos se stočil na záda a instinktivně si chránil hlavu. Vlčím tak nastavil předloktí. Ti mu šli hlavně po krku. Přirozeně věděli, jak nejrychleji ukončit trápení potenciální večeře. Cítil, jak se mu do ruky jeden z vlků zahryzl. Naštěstí měl velmi silnou vrstvu oblečení a tlustou bundu. Stisk čelistí vlka nebyl tak silný, aby pronikl až k samotné ruce.

Carlos netušil, co se děje okolo. Nevěděl, že Lara odstřeluje jednoho vlka za druhým. Výstřely slyšel, ale neměl tušení, odkud jdou. Jeho jedinou starostí bylo udržet ruce tak, aby se vlci nedostali k obličejům. Ze zápachu z blízké tlamy se mu udělalo nevolno. Příšerný smrad. Sliny z ní stékaly po jeho rukávu. Jeden vlk Carlose obešel a zaútočil na jeho nechráněnou stranu. Najednou kolem proletělo několik střel. Jedna jen pár centimetrů nalevo od jeho obličeje. Pocítil, jak kolem zasvištěla. Vlk padl mrtvý.

Zbýval ten poslední, kterého měl zahryzlého v ruce. Další střela. Další. Když v tom obrovská prudká bolest. Jedna ze střel ho trefila přímo do ní. Carlos zařval bolestí a na vteřinu jeho soustředění polevilo. V tu chvíli dostal vlk převahu a zakousl se mu do krku. Carlos ucítil, jak mu z něj trhá kus masa. Jak se mu zalévá dýchací trubice a ústa krví. Dusil se. Nepředstavitelná bolest. Další výstřel a poslední vlk, na něj padl mrtev. Ale to už nic necítil.

Měl pocit, že je nějaký lehčí. Že ho už nic nebolí. Najednou jakoby viděl celou situaci jasně. Ze shora. Viděl sám sebe ležet ve sněhu a v kaluži krve. Viděl čtyři mrtvé vlky okolo. Viděl, jak mu Lara kontroluje pulz a pak už jen smutně kroutí hlavou se slovy: „Aspoň, že neměl rodinu.“ Vzpomněl si na Marii. Co s ní teď bude? Řekne jí někdo, co se tady stalo? Vzpomněl si, jak pro něj bylo důležité, aby se ta brána zavřela a tohle místo zůstalo navždy utajené. Zavře se? Vstup do utajeného města se rychle vzdaloval. Viděl kolem sebe krásně zasněžené vrcholky And. Lara i vlci tam dole okolo už se měnili jen v malé tečky. Jedna z teček vstoupila do temnoty za branou. Osm žlutých světýlek. Osm hladových očí. Řekne někdo mé ženě, jak jsem dopadl? Je to nesmírně důležité! Najde někdo mé tělo? Zalilo ho teplo. Jasná zlatavá záře. Hřejivý pocit, že teď už bude všechno v pořádku. Brána se zavřela.